

Zondag 5 juli 2020

14e zondag door het jaar

Evangelie: Matteüs 11, 30

Overweging

Jezus zegt: als je een juk draagt, draag dan het mijne. Stelt u zich eens een juk voor. In die tijd werd een oudere ervaren os altijd gekoppeld aan een jongere os en samenliepen ze onder één juk. Zodat het ervaren dier het jongere beest kon leren hoe je je energie zo verdeelt, hoe je ritmes ontwikkelt, waarmee je het ploegen langere tijd kunt volhouden en ook de hitte van de dag kunt doorstaan.

Een juk is zacht als het je als gegoten zit, als het je past. Een last is licht als het berekend is op jouw draagkracht. Jij je niet vertilt, jezelf niet overvraagt, niet boven je kunnen reikt.

Ik zocht naar voorbeelden in mijn leven.

- Wanneer twee jonge mensen samen leven, dan wordt er op dat juk kracht uitgeoefend. Beiden zijn jong en sterk en wilskrachtig. En vaak duurt het even voordat er een balans gevonden is om echt samen verder te gaan. Maar mensen worden oud, veel vermogens worden ingeleverd en als dan de één meer wil maar eigenlijk moet dragen, dan wrikt zo'n juk, de balans is weg. En dan wordt het zoeken. Degene met de meeste dynamiek zal zich moeten aanpassen aan het tempo van de ander. Doe je dat niet dan wordt je last zwaar. Pas je je aan, dan moet je inleveren van wat je zo graag doet. Maar wat je bereikt is balans. Het leven komt weer in balans en samen gaan wordt weer de moeite waard.
- Een ander voorbeeld: een oude man kon alles nog heel zelfstandig. En dan slaat het lot toe. Boosheid: "Waarom moet mij dat overkomen? Waar heb ik dat aan verdiend? Ik wil dood. Geef me maar een spuitje". Het leven gaat snel naar het einde en hij klampt zich aan jou vast. Laat je los of draag je samen zijn juk. En dan is er dat ongelofelijke vertrouwen "Ga met God en Hij zal met je zijn". En zo kan hij zich rustig overgeven en sterft.
- En kijk eens naar deze Corona tijd. De kaalheid en eenzaamheid lees je in te veel ogen. Ze zitten in hun stoel en kijken naar buiten maar zien niets. En wat doe jij? Soms heb ik de illusie dat ieder van ons slechts één mens zou willen dragen. Wat zou de wereld er anders uitzien

Jezus zegt: kom bij mij. Laat mij heer en meester zijn, ook over je sabbat. Waar ben jij zo moe van, zo belast? Welke heren en meesters dien jij eigenlijk? Welke druk leg jij jezelf eigenlijk op? Van wie moet jij je eigenlijk zo op je tenen lopen?

Hoe en waar is die permanente rusteloosheid deel van je levensstijl geworden? Voor wie doe je wat je doet? Welk juk draag je?

Voor God hoeft het er in elk geval niet zo uit te zien. Hij is niet over-kritisch, overvragend, afwijzend, afkeurend, maar mild, vriendelijk, tegemoetkomend, welwillend. Geen reden dus voor gepieker en getob.

Als je vermoeid bent en onder lasten gebukt gaat. Kom dan naar Mij, ik zal je rust geven. Er staat: 'Ik zal je een "adempauze" geven. Dat spreekt mij aan. 'Ik zal je pauze geven.' Jezus zegt niet in de eerste plaats: doe dit, doe dat. Maar: kom naar mij. Het juk van Jezus is niet de zoveelste zware last. Het is niet: doe meer. Maar: doe minder. Het juk van Jezus begon niet bij: doe dit voor mij dan hoor je erbij. Maar het begon bij wat Hij deed voor jou. Kom naar mij, ga eens zitten en wees stil

Henri Nouwen schrijft in één van zijn boekjes over dat het geheim van Jezus leven te vinden is in de stilte. En dan geeft hij ons, als volgelingen en vrienden van Jezus een goede raad mee: *Zonder een dergelijke plek van rust is ons leven in gevaar. Ergens weten we dat onze woorden hun betekenis verliezen zonder de stilte van het zwijgen. Zonder luisteren kan ons spreken niet langer helen. Zonder distantie kan onze nabijheid niet heilzaam zijn. Zonder een moment van alleen zijn verwordt alles wat we doen snel tot een loos gebaar. Het zorgvuldige evenwicht tussen zwijgen en spreken, tussen afzondering en engagement, tussen afstand houden en nabij zijn, tussen alleen zijn en gemeenschap is de basis van ons leven als christen en verdient daarom onze zeer persoonlijke aandacht.*

Kijk zegt Jezus, als je onder lasten gebukt gaat en het moe bent om altijd maar te piekeren en te tobben. Als je ergens diep van binnen op zoek bent naar rust, naar een vorm van geloven die meer een lust is dan een last dan bied ik je aan om samen op te trekken. Samen onder één juk op weg te gaan. En rust te vinden.

Wat bedoelt Jezus als hij zegt dat hij ons wil leren wat rust is? De rust die hij zelf leeft en aanbiedt is van een heel eigen soort. Het is de innerlijke rust en stabiliteit van een nieuwe verhouding tot God. Waar het onzekere zwoegen, de angst of het wel genoeg is plaats maakt voor een leven vanuit de goedheid en genade van God.

Jezus verbindt zelf deze rust hier met zachtmoedig zijn en nederig. Dus niet egocentrisch, dominant, veeleisend, streberig, ambitieus. En dit is wat we in Jezus' levenshouding proeven. Want hij ademt in zijn hele manier van zijn, eigenlijk nooit stress uit, of overprikkeldheid of overbelasting. Hij heeft een innerlijke rust van waaruit hij ieder mens en iedere situatie alle aandacht kan geven die nodig is.

Vanuit een innerlijke rust leert hij ook om te onderscheiden waar het in zijn leven op aankomt. Juist in de rust, in de stilte ontdekt hij zijn roeping.

Karin zingt het zo voor ons: Het is verbazingwekkend zoals jij recht tot mijn hart weet te spreken. De glimlach op je gezicht laat me merken dat je me nodig hebt.

Er ligt waarheid in je ogen, de aanraking van je hand laat me weten dat je naar me verlangt.

Dat we zo samen het juk mogen dragen. Amen